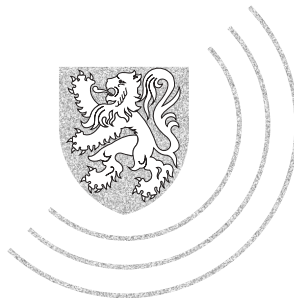

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

21 januari 2002

HOORZITTING

**met de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap
betreffende de visie op een geïntegreerd jeugdbeleid**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heer Bart De Smet**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jos Stassen.

Vaste leden :

de heren Carl Decaluwe, Bart De Smet, Eddy Schuermans,
mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Frans De Cock, Peter Gysbrechts, Marino Keulen,
Cis Schepens ;

de heer Wilfried Aers, mevrouw Niki De Gryze, de heer
Miel Verrijken ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jos Stassen ;

mevrouw Margriet Hermans.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Luc Martens,
mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Gilbert
Vanleenhove ;

de heren André Denys, Jacques Devolder, Jacques
Laverge, Paul Wille ;

mevrouw Marijke Dillen, de heren Pieter Huybrechts, Felix
Strackx ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwkerke ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Herman Lauwers.

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur, Media en Sport organiseerde op donderdag 10 januari 2002 een hoorzitting met vertegenwoordigers van de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap betreffende de visie op een geïntegreerd jeugdbeleid.

De concrete aanleiding voor deze hoorzitting was het opstellen van een prioriteitslijst van 12 punten, die volgens de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap binnen een geïntegreerd jeugdbeleid aan bod moeten komen. Deze lijst, met 10.000 handtekeningen, werd op 11 oktober 2001 overhandigd aan de heer Norbert De Batselier, voorzitter van het Vlaams Parlement.

– Sprekerslijst

De heer Steven Wouters, voorzitter van de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap ;

De heer Kurt De Backer, team jeugdraad, secretaris van de werkgroep jeugdbeleid ;

De heer Peter Béatse, lid van de werkgroep jeugdbeleid ;

De heer Filip Preckler, lid van de werkgroep jeugdbeleid

Mevrouw Ankie Vandekerckhove, kinderrechtencommissaris.

– Hoorzitting

De heer Jos Stassen, voorzitter : Aan de orde is de hoorzitting met de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap betreffende de visie op een geïntegreerd jeugdbeleid.

De heer Wouters heeft het woord.

De heer Steven Wouters, voorzitter van de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap : Mijnheer de voorzitter, een tijdje geleden hebben we hier de resultaten van onze peiling bij 10.000 jongeren voorgesteld. Aangezien ik niet aan de intellectuele capaciteiten van de aanwezige volksvertegenwoordigers twijfel, zal ik dit niet allemaal herhalen. Ik zal me beperken tot de belangrijkste elementen die we vandaag willen bespreken.

In de resultaten van onze peiling stond mobiliteit op de eerste plaats, op de tweede plaats ruimtelijke

ordening en op de derde plaats onderwijs. De prioriteitenlijst omvatte verder ook welzijn, verdraagzaamheid, solidariteit, participatie, open ruimte, tewerkstelling en media. Op de elfde en de twaalfde plaats stonden de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse minister van Jeugd. Aangezien deze twee laatste aspecten momenteel al vlot werken, beschouwen wij ze niet langer als prioriteiten. We zullen ons vandaag dan ook tot de drie belangrijkste prioriteiten beperken.

Niettegenstaande Vlaanderen op het vlak van het jeugdbeleid bijzonder goed scoort, hebben wij de indruk dat het nog heel wat beter kan. Wij pleiten voor een geïntegreerd jeugdbeleid dat kinderen en jongeren als een categoriaal onderdeel van de beleidsplanning erkent en op hun maat anticipeert.

De complexiteit en de veelvuldige raakvlakken van de materie maken een geïntegreerde benadering noodzakelijk. Een structurele en gezamenlijke bepaling van de strategische doelstellingen moet een overzichtelijk, beheersbaar en efficiënt jeugdbeleid mogelijk maken. Uit de resultaten van de peiling hebben we drie conclusies getrokken die we hier in de vorm van vragen naar voren willen schuiven.

Het *Kinder Effecten Rapport (KER)* mag niet enkel een instrument zijn met betrekking tot ontwerpen van decreet. Ons inziens zou het zinvol zijn om de verplichting van een KER ook aan voorstellen van decreet te verbinden. Bovendien zou het Vlaams Parlement de leden van de Vlaamse regering hier attent op moeten maken. Tot op heden is nog maar een viertal keren een KER opgesteld naar aanleiding van een ontwerp van decreet. Hier kunnen we geen voldoening mee nemen.

Het *jeugdbeleidsplan*, dat zich momenteel in een slotfase bevindt, moet ernstig worden genomen. De voorzitter van het Vlaams Parlement heeft in een recent verleden nog gezegd dat we de resultaten van onze peiling zeker eens in de commissie voor Cultuur, Media en Sport moesten voorstellen. Wij willen dit toch even in vraag stellen. Wie een ernstig geïntegreerd jeugdbeleid wil voeren, mag zich zeker niet tot deze commissie beperken. Tenslotte zijn de meeste leden van deze commissie al overtuigd van de manier waarop een jeugdbeleid moet worden gevoerd. Het lijkt me belangrijker de volksvertegenwoordigers in de andere commissies hier ook warm voor te maken. Ze moeten tijdens de besprekingen in hun eigen commissies rekening houden met de standpunten van jongeren. Het jeugdbeleidsplan kan daartoe een hefboom zijn. We zouden al heel ver staan als alle beleidsmaatregelen

gelen getoetst zouden worden aan de visie daarvan.

We menen dat het beleid goed moet zijn voor kinderen, en dat kinderen en jongeren in het beleid voorop moeten staan. Daarbij moeten we elkaar beschouwen als partners. Als kinderen en jongeren als partners betrokken worden bij het beleid, doen we meteen ook iets aan de “verzuring” van de samenleving.

De jeugdraad beschouwt het als een opdracht om de aangehaalde prioriteiten, zoals bijvoorbeeld mobiliteit, verder uit te werken in concrete en bruikbare elementen voor het beleid. Heeft *mobilititeit* te maken met het feit dat jongeren allemaal een brommer willen, of gaat het om gratis of betaalbaar openbaar vervoer? Betekent het dat ze vlot in andere continenten moeten kunnen geraken? Daarover zegt onze enquête niets. De Jeugdraad wil daarin zijn verantwoordelijkheid nemen.

De structuur van de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap wordt volop hervormd. Sinds een dag of tien werken we met een team van zeven mensen. We ressorteren niet meer onder de administratie. Daardoor kunnen we onze werking heroriënteren. Participatie komt in de Jeugdraad centraal te staan. We vertrekken altijd van bij de jongeren en keren ook altijd bij hen terug. Dat is een voorwaarde voor participatie. De Jeugdraad wil op drie vlakken aan die participatie werken.

Ten eerste willen we de provinciale en lokale jeugdraden, de leerlingenraden, enzovoort effectief betrekken bij de werking van de Jeugdraad. Het tweede terrein is er een dat we tot nu toe goed hebben ontwikkeld, namelijk dat van de organisaties in het jeugdwerk en in de ruimere jeugdsector. De betrokkenheid van die organisaties bij de werking blijft een belangrijke poot van de Jeugdraad.

Ten derde willen we initiatieven nemen. Zodra het ontwerp van decreet is goedgekeurd, zal de Jeugdraad ten minste om de twee jaar een congres moeten houden. Nu bestaat reeds “Jongeren Maken Plannen”, wat ontstaan is op initiatief van de minister. Het jeugdwerk staat daar ten volle achter en bouwt dat mee uit. Dit zal worden opgenomen in de werking van de Jeugdraad. Een ander initiatief is bijvoorbeeld ook een gespreksforum op de website.

De Jeugdraad moet met het materiaal uit die drie terreinen naar het beleid stappen. Dat kunnen het parlement of de ministers zijn, maar het kan ook gebeuren op lokaal vlak. Vooral “Jongeren Maken

Plannen” zal niet alleen op het Vlaams niveau actief zijn. In die fase is de terugkoppeling naar de jongeren van belang.

Tot daar een ruwe schets van hoe we onze structuur opvatten. Wat betekent dat voor het komende jaar, en wat willen we doen met de top twee of top drie van prioriteiten? Ik spreek van twee of drie, omdat we inzake de prioriteit onderwijs samen met de Vlaamse Scholierenkoepel zullen bepalen, wie het leeuwendeel op zich zal nemen.

Het komt er nu op aan verder te peilen. Ik haalde reeds de vraag aan wat mobiliteit precies betekent. Zo moeten we alle resultaten verfijnen. We willen ook voortdurend een veel bredere bevraging organiseren. In april komt er een pre-congres waarin we willen nagaan of de resultaten van de bevraging kloppen, en of we ze tegen het eigenlijke congres, ongeveer in november, methodisch verder kunnen uitwerken.

In november kunnen dan de krijtlijnen worden getrokken van waar de Jeugdraad de komende twee tot drie jaar mee moet bezig zijn. Daarnaast zal dan ook de verkiezing worden gehouden van de algemene vergadering, op basis waarvan de nieuwe Jeugdraad in de nieuwe structuren kan worden samengesteld. Er is een belangrijke rol weggelegd voor het Vlaams Parlement. Zo kunnen de commissies voor Ruimtelijke Ordening en Mobiliteit worden betrokken bij een geïntegreerd jeugdbeleid inzake mobiliteit en ruimtelijke ordening. Samen met deze commissie zouden ze initiatieven kunnen ontwikkelen over de thema's die jongeren belangrijk vinden. Ik nodig de commissieleden hierbij uit op het congres van de Jeugdraad, om hun ideeën te toetsen aan de opinie van de jongeren. De besluiten van het congres zullen dan hopelijk worden vertaald in wetgeving. Dialoog is belangrijk, maar moet tot resultaten leiden.

Voorts zou het een goede zaak zijn als het Vlaams Parlement werk maakte van de drie eerste prioriteiten die werden voorgesteld op de persconferentie. Ik zou graag de mening vernemen van de commissieleden over het kindeffectenrapport. Zal dit voorstel aanleiding geven tot wetgevend werk? Is het mogelijk om hierover een of meer ministers te interpellieren?

Er werd ook een jeugdbeleidsplan opgesteld, dat binnenkort zal worden besproken in de Vlaamse regering. De Jeugdraad kan zich vinden in dit plan, maar het valt ons op dat ministers die in naam achter het plan staan, er soms slechts weinig gevolg aan geven als het om concrete maatregelen gaat.

Het is de taak van het parlement om erop toe te zien dat het geïntegreerd jeugdbeleid daadwerkelijk in praktijk wordt gebracht. Een beleid dat goed is voor kinderen, is dat ook voor de rest van de samenleving.

De heer Marino Keulen : Het kindeffectenrapport is een sleutelement en werd al meermaals voorgesteld. Ik zou graag vernemen welke visie de Jeugdraad heeft op dit werkinstrument. Moet het worden opgesteld bij alle maatregelen die van ver of dichtbij iets te maken hebben met kinderen, of slechts voor bepaalde beleidsdomeinen ?

Mevrouw Mieke Van Hecke : We zouden eerst het punt van de kindeffectenrapportage kunnen behandelen. Het decreet zelf geeft duidelijk aan in welke omstandigheden dit vereist is. Het is nog niet helemaal bij iedereen doorgedrongen. Telkens ministers een decreet naar voren brachten in de commissies, werd opgemerkt dat het kindeffectenrapport niet was gevraagd. In de regering is daarvoor aandacht gevraagd.

Naar aanleiding van de reglementswijziging van het parlement, die vandaag wordt voorbereid, hebben we tijdens de voorbesprekingen een amendement ingediend. Dit zou aan het parlement de mogelijkheid bieden de kindeffectenrapportage aan te vragen. Telkens worden we geconfronteerd met het argument dat dit gebruikt zal worden om tijd te winnen of obstructie te voeren. Dit is een bedenkelijk argument ; adviezen en invalshoeken betekenen immers een meerwaarde bij het nemen van beslissingen. Ministers zeggen dikwijls hinder te ondervinden van rapportage en adviezen omdat dit een snelle doorvoering van de eigen plannen in de weg staat. De wetsmolen maalt echter langzaam ; daar moeten zowel ministers als parlementsleden leren mee leven.

Zelf verdedig ik de advisering als basis voor beter wetgevend werk. Wel moet dit middel aangewend worden in de juiste zin en niet als obstructiemiddel. Ik zal hiervoor blijven ijveren.

De heer Marino Keulen : Dit betreft de vormvereisten. Welke concrete toepassingen biedt dit instrument ?

De heer Steven Wouters : Voor ons mag het best ver gaan. Dit is de essentie van het verhaal : er zijn veel meer links met kinderen en jongeren dan men op het eerste gezicht zou denken. In de loop van een persconferentie over een geïntegreerd jeugdbeleid bijvoorbeeld verwijst de voorzitter van het parlement precies naar die ene commissie. Dit is

een teken aan de wand. Onze twaalf prioriteiten zou men mooi kunnen verdelen over de verschillende commissies. Er is echter geen limitatieve lijst van onderwerpen. Het kader bestaat wel, maar er wordt te weinig mee gedaan. De aanwezigen hier moeten hun verantwoordelijkheid opnemen. Parlementsleden zouden zelf moeten eisen dat aan een ontwerp van decreet een KER wordt gekoppeld. Dit is niet noodzakelijk hetzelfde als tijd winnen. Als de KER wordt misbruikt, is dat zeer pervers. Op de kap van kinderen en jongeren zieke spelletjes spelen is pervers.

Ik geef het voorbeeld van het decreet op landelijk jeugdwerk. Indien ons advies toen was opgevolgd, zou er vier jaar tijd zijn gewonnen. Dan was nu niet opnieuw wetgevend werk nodig geweest. Dit geldt evenzeer voor het kindeffectenrapport. Op zeer korte termijn lijkt het tijdverlies, maar op lange en middellange termijn wordt het een enorme tijdswinst. Daardoor kan men beter wetgevend werk verrichten. Ik treed mevrouw van Hecke hierin volledig bij.

De heer Kurt De Backer, team jeugdraad en secretaris van de werkgroep jeugdbeleid : De lange termijn is van belang. Het concept 'Kleurrijk Vlaanderen' is toch uitgetekend om meer toekomstgericht en dus op lange termijn te denken. Een kindeffectenrapport kost niet veel moeite, maar is een waardevol instrument om op middellange termijn te denken.

De voorzitter : Bent u van mening dat het te vroeg is om nu al conclusies te trekken uit het kindeffectenrapport omdat het nog niet genoeg is toegepast ? Ziet u nu al onderwerpen voor een gesprek met de kinderrechtencommissaris ?

Mevrouw Mieke Van Hecke : Op een bepaald ogenblik heeft men het nodig gevonden om de ministers mee te delen dat dit rapport bestond. De heer Keulen is van oordeel dat het niet over het formele gaat, maar over het inhoudelijke. Het decreet is duidelijk.

Mevrouw Ankie Vandekerckhove : Het Vlaams Parlement doet te weinig voor het afdwingen van het decreet dat het zelf heeft goedgekeurd. Zo is nog voor het zomerreces het mozaïekdecreet er waanzinnig snel doorgejaagd, hoewel daarin twee nieuwigheden zitten die voor kinderen erg belangrijk zijn. De kosteloosheid van het onderwijs – zeker van het basisonderwijs, maar ten dele ook van het secundair onderwijs – wordt op de helling gezet. En reclame wordt op school toegelaten. Daarover is tijdens de discussies met geen woord

gerept. We hebben gezegd dat voor beide zaken een KER nodig is. Maar dat is gewoon terzijde geschoven, hoewel het parlement aan de minister gemakkelijk zo'n KER kan vragen.

Ik roep al een tijdje op om de verplichtingen die aan de regering zijn opgelegd, ook effectief af te dwingen. Ik betreur dat dit te weinig gebeurt, onder het mom van redenen die niets te maken hebben met de kinderrechten.

Bij mijn weten zijn er twee of drie evaluaties inzake de toepassing van het kindeffectenrapport gemaakt ; dat is te weinig om al conclusies te trekken. Ik was wel verrast dat het eerste KER van twee of drie jaar geleden handelde over de permanente bewoning van campings. Men zou niet onmiddellijk denken dat dit met kinderrechten heeft te maken, maar in de administratie zit blijkbaar iemand met oog voor het probleem. Dat was hoopgevend, maar sindsdien is er niet veel meer gebeurd. Wel lees ik in het regeringsverslag dat er een KER is opgesteld of wordt opgesteld over het ontwerp van decreet inzake de integrale jeugdhulp.

In het decreet is bepaald dat de toepassing ervan op bevoegdheidsdomeinen die met belangen van kinderen te maken kunnen hebben, binnen vijf jaar moet gebeuren. De minister bevoegd voor kinderrechten moet jaarlijks een lijst van onderwerpen opstellen waarvoor een KER verplicht is. Minister Martens heeft dat een keer gedaan ; minister Vogels heeft dat vorig jaar verplicht gemaakt voor alle bevoegdheidsdomeinen waar kinderbelenen aan de orde zijn. De beslissing om de verplichting in te voeren, blijft bij de minister liggen, en dat is een probleem. Het lijkt me daarom fundamenteel dat het parlement de controle goed uitoefent.

De voorzitter : Dat is een duidelijke en belangrijke mededeling ; we moeten dat opvolgen.

Mevrouw Mieke van Hecke : Professor Mark Elchardus werd onlangs door de heer Zinzen geïnterviewd over de verzuring en over participatie als tegengewicht. Het is goed dat de Jeugdraad ons vraagt wat we met zijn prioriteiten willen aanvangen ; maar mijn vraag is ook wat de Jeugdraad zelf daarmee wil doen.

Op het vlak van de participatie zijn er heel wat initiatieven genomen. De minister van Jeugd verwijst evenwel vaak naar de problemen die er zijn om hier niet-georganiseerde jongeren bij te betrekken. Ik ben een aantal keren ingegaan op de uitnodigingen van JeP. Ik heb toen gemerkt hoe moeilijk het is om die mensen te bereiken. Soms gaan meer par-

lementsleden dan jongeren op deze uitnodigingen in.

Ik vind dit een problematische situatie. Indien we deze jongeren zouden kunnen bereiken, zouden we misschien een tegengewicht kunnen bieden voor de maatschappelijk zwaar doorwegende onverschilligheid.

Ik ben het eens met de stelling dat dit gesprek niet enkel met de leden van de commissie voor Cultuur, Media en Sport moet worden gevoerd.

De heer Wouters heeft daarnet gezegd dat hij van de parlementsleden wil horen wat ze op het vlak van de mobiliteit willen ondernemen. Mijns inziens zal deze werkwijze niet veel opleveren en moet de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap op basis van de resultaten van haar peilingen een onderhoud met de leden van de commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie vragen. De Jeugdraad moet concrete problemen inzake mobiliteit onderzoeken en bespreken. Alleen op die manier zullen de nodige resultaten worden boekt.

Hoewel de jeugdruimteplannen momenteel in het kader van het jeugdwerkbeleidsplan (JWBP) op gemeentelijk niveau worden uitgewerkt, geldt hetzelfde voor de ruimtelijke ordening. De Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap zou eerst een rondvraag moeten organiseren en vervolgens specifieke, concrete problemen over de ruimtelijke planning in het gemeentelijk jeugdbeleid aankaarten.

Deze handelwijze zal meer resultaten opleveren dan het luisteren naar de reactie van commissieleden op een lijstje met prioriteiten. Mijns inziens moet de Jeugdraad de opgemaakte lijst prioriteit per prioriteit behandelen. In dit opzicht is het nu prioritair om suggesties te doen over het opstellen en uitvoeren van de jeugdruimteplannen in het lokaal jeugdbeleid.

De voorzitter : Wat dit laatste punt betreft, heeft de commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening een verzoekschrift behandeld dat op aangeven van het landelijk jeugdwerk is opgesteld. De resolutie die het resultaat van deze bespreking vormt, bevat een aanbeveling over dit onderwerp. Ondertussen is het decreet op het lokaal jeugdwerk aangepast. De Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap zou eens kunnen nagaan of deze resolutie wordt toegepast en eventueel dient te worden aangepast in functie van het lokale jeugdruimtebeleid.

De heer Steven Wouters : Ik denk dat mevrouw Van Hecke haar vragen over de onverschilligheid daarnet zelf al heeft beantwoord. De Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap wil de heroriëntering van zijn eigen werking op drie belangrijke sporen baseren. Ik weet trouwens niet of de minister het nog steeds over niet-georganiseerde jongeren heeft. Mijns inziens betreft het hier een achterhaalde term.

Het is belangrijk om de drie sporen, de raden, de organisaties en de initiatieven, nooit los van elkaar te zien. In het kader van de initiatieven is het de bedoeling om jongeren een kans te bieden om niet namens een achterban, maar voor zichzelf te spreken. Of het hier al dan niet om georganiseerde jongeren gaat, doet er mijns inziens minder toe. Het is belangrijk om de individuele mening van jongeren te horen en samen te brengen. Ik heb daarnet al toegelicht dat dit ons antwoord op de onverschilligheid is.

De tweede vraag van mevrouw Van Hecke heeft me enigszins verbaasd. Blijkbaar vindt zij dat de jongeren eerst een standpunt moeten innemen en vervolgens naar de bevoegde commissie kunnen stappen. Mijns inziens zou het voor de leden van die commissie net interessant zijn om op voorhand, los van de concrete vragen van de jongeren, eens een empathische denkoefening te maken. Op die manier kunnen de volksvertegenwoordigers zelf nagaan wat voor hen kan en niet kan. Mijns inziens zou deze denkoefening de eigenlijke dialoog met de jongeren moeten voorafgaan. Het lijkt me belangrijk dat dit plaatsvindt alvorens de jongeren hun concrete plannen inzake verkeersveiligheid en mobiliteit in de bevoegde commissie voorstellen.

– *Mevrouw Mieke Van Hecke treedt op als voorzitter.*

Mevrouw Mieke Van Hecke, voorzitter : Blijkbaar vindt de Jeugdraad het teleurstellend dat de volksvertegenwoordigers geen voorafgaande denkoefening willen maken. Ik concentreer me evenwel op het bereiken van resultaten. Deze denkoefening zou in het beste geval in een resolutie kunnen resulteren. Indien de Jeugdraad duidelijke pijnpunten naar voren schuift, zou dit wellicht meer resultaten opleveren.

De heer Steven Wouters : Mijns inziens is dit net een van de oorzaken van de onverschilligheid. Volksvertegenwoordigers kunnen naar jongeren stappen en hun mening vragen. Ze kunnen hier evenwel ook op voorhand eens over nadenken en de jongeren met een doordachte visie benaderen.

Deze handelwijze zou de bestaande onverschilligheid in zekere mate kunnen verhelpen.

De heer Marino Keulen : Mijns inziens maakt de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap hier een omgekeerde zwart-witredenering. Mevrouw Van Hecke heeft daarnet naar het belang van de efficiëntie verwezen. Zij zoekt de kortst mogelijke weg naar concrete resultaten.

We zitten niet voor het eerst samen, en zeker ook niet voor het laatst. Onverschilligheid kunt u dus niemand hier aanwrijven. Het gaat om efficiëntie.

De voorzitter : Ik geef graag een voorbeeld uit een totaal andere sector. Destijds werd hier een voorstel van decreet ingediend over de volkscultuur, een onderwerp waarin niemand van ons zich tot dan toe ernstig had verdiept. De mensen die daarmee bezig zijn, hebben echter in een hoorzitting de vonk kunnen doen overslaan.

Als u aandachtspunten formuleert, kunnen die iets losmaken bij mensen die met bijvoorbeeld mobiliteit bezig zijn maar nog niet aan die punten hadden gedacht. Uw invalshoek kan interesse wekken voor dingen waar we zelf niet aan zouden denken. Dat geldt ook voor de problematiek van de zwakke weggebruikers, de fietsers, de voetgangers en de schoolgaande kinderen. Door het losweken van interesse volgt de rest, maar niet omgekeerd.

De heer Filip Preckler, lid van de werkgroep jeugdbeleid : Het ene sluit het andere niet uit. De aspecten mobiliteit en ruimtelijke ordening zullen volgens de planning van de Jeugdraad concreter worden gemaakt. Zeker op het vlak van verkeersveiligheid zijn er duidelijke plannen. Dat toont ook aan dat kinderen en jongeren die aspecten belangrijk vinden. Vanaf nu kan er in de commissie met meer efficiëntie aandacht worden besteed aan wat er leeft bij de jongeren.

Het moet een reflex zijn om zich af te vragen wat het effect is voor kinderen en jongeren van wat hier wordt beslist of voorbereid. Meer vragen we op dit moment niet.

De heer Kurt De Backer : Bij het uitgangspunt van onverschilligheid komt de link met de visie van het jeugdbeleidsplan sterk naar voren. Ons werk is niet de onverschilligheid van jongeren uit de wereld te helpen. We willen uitgaan van de kracht, en niet van de klacht. Met participatieprojecten die uitgaan van de onverschilligheid van jongeren, bereiken we niemand. Jongeren blijven dan onverschil-

lig. Hun onverschilligheid is een gevolg, en we moeten werken aan de oorzaken.

Ik ben het ermee eens dat wat u zegt over efficiëntie een goede manier van werken is. Het parlement blijft echter een belangrijke rol spelen. Bijvoorbeeld met betrekking tot verkeer hebben we tijd nodig om te weten wat jongeren willen, om daar conclusies uit te trekken. Die conclusies zullen nooit in één lijn liggen. Er zijn jongeren die graag snel rijden, en er zijn er die daar erg tegen zijn en liever de trein nemen.

Wij kunnen de conclusies naar voor schuiven in commissies ; dat is onze rol. Beslissingen nemen is echter niet onze rol. Om een keuze te kunnen maken, is er een breder maatschappelijk debat nodig. Wij brengen de stem van de jongeren in. De commissie moet bepalen welke richting het beleid moet uitgaan.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Maken jullie bij het verfijnen van die hoofdthema's mobiliteit en ruimtelijke ordening in de Jeugdraad zelf ook een maatschappelijke weging ? De mogelijke keuzes van jongeren die u vernoemd hebt, hebben allemaal een maatschappelijke prijs. Het gevaar van een enquête is dat iedereen spreekt op basis van zijn persoonlijke voorkeur en gedrevenheid, en niet noodzakelijk rekening houdt met de vraag of het realiseerbaar, maatschappelijk draagbaar of verantwoord is.

Als jullie die weging zelf niet maken, dan wordt de Jeugdraad eigenlijk een soort van TestAankoop van de jeugd. TestAankoop maakt ook wel een maatschappelijke afweging, maar ik bedoel dat het geen optelsom mag zijn van wat de mensen die toevallig bereikt worden, te zeggen hebben.

De heer Steven Wouters : We pleiten juist voor een dialoog. Als 60 percent van de bevroagden voorstander is van het brommertje, dan moeten we dat in vraag kunnen stellen. De Jeugdraad heeft op dat vlak een verantwoordelijkheid. Daarom willen we een jaar de tijd nemen voor een goede methodische onderbouw van het gesprek.

We verwachten echter ook van het parlement dat het niet alleen maar luistert en vervolgens zijn ding doet, maar zelf ook met de jongeren in dialoog treedt. Daarom zei ik dat het geen dictatuur van kinderen en jongeren mag worden die niets meer met participatie te maken heeft. Veeleer moet wat jongeren zeggen, ernstig worden genomen. Daar-

toe moeten ze ook hun mening durven uiten. De Jeugdraad heeft daarom statuten en cruciale uitgangspunten, die we steeds in acht nemen bij het geven van een advies.

De heer Bart De Smet : Het zou interessant zijn om, onafhankelijk van op stapel staande decreten, bij het begin van ieder werkjaar in de commissie een gesprek te hebben met de leden van de Jeugdraad. Dat geeft iedereen de gelegenheid om een inventaris te maken van dingen die besproken moeten worden.

De heer Jo Vermeulen : Mevrouw Van Hecke en de heer Keulen hebben al een suggestie gedaan met betrekking tot de verdere strategische aanpak, onder andere ten aanzien van de andere commissies. We moeten eerst daar werk van maken. Daarna kunnen we evalueren of het gewerkt heeft. Dat is dus veeleer een reflectie op de effectiviteit, die we overigens in een planning zouden moeten opnemen.

De voorzitter : Ik steun de vraag van de heer De Smet. Binnenkort zien we elkaar reeds terug, vermits we gewoonlijk bij de bespreking van het decreet op het jeugdbeleid de mensen van de Jeugdraad horen. De heer De Smet stelt echter voor bij het begin van ieder werkjaar bijeen te komen om plannen en problemen toe te lichten. Wanneer de Jeugdraad zijn jaarplanning heeft afgerond, kunnen we samenkomen om daar eens over te praten.

De heer Steven Wouters : Dat zou ook een uitstekende gelegenheid zijn om terug te blikken op het voorbije werkjaar : nagaan welk gevolg werd gegeven aan onze adviezen en opmerkingen en onderzoeken hoe we onze samenwerking kunnen verbeteren. De heren Keulen en Vermeulen en mevrouw Van Hecke willen deze uitdaging alvast aangaan. We zullen ten laatste in november 2002 hierop terugkomen en nagaan of een debat in de commissies voor Mobiliteit en Ruimtelijke Ordening aangewezen is.

De heer Jo Vermeulen : Het idee van een kindeffectenrapport is blijkbaar inspirerend. Onlangs pleitte de voorzitter van het VEV voor een ondernemerseffectenrapport.

De voorzitter : Er is ondertussen al sprake van het gezins-, een kind- en natuurlijk het milieu-effectenrapport. Dergelijke rapporten zijn een goede zaak, maar het spreekt voor zich dat we selectief moeten zijn en duidelijk vastleggen welke maatregelen aanleiding kunnen geven tot een of meer rappor-

ten. Anders zal er in de praktijk weinig van terecht komen.

De heer Kurt De Backer : Mijns inziens zijn er meer argumenten voor de invoering van een kind-effectenrapport dan voor om het even welk ander. Beleidsmakers horen sowieso rekening te houden met de effecten van hun daden. Voor meerderjarigen bestaat er een perfect controlemechanisme, met name de stemplicht. Kinderen en jongeren beschikken niet over een zo'n instrument. Niet verwonderlijk zijn zij dan ook op vele gebieden een vergeten groep. Daarom is een kindeffectenrapport zeer zeker legitiem.

Het Jeugdbeleidsplan is gedetailleerd en duidelijk. Het schept voor alle betrokkenen een duidelijk kader, waardoor de zaken veel overzichtelijker worden. Ik hoop dat het ondanks zijn omvang ook werkelijk zal worden gelezen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

De verslaggever,

De voorzitter

Bart DE SMET

Jos STASSEN
